

LOVESTORY

VE VÝTAHU A DALŠÍCH 77
POVÍDEK Z FLEKU

MILOŠ ČERMÁK

ILUSTROVAL MILOŠ GAŠPAREC

MILOŠ ČERMÁK

LOVESTORY

VE VÝTAHU

A DALŠÍCH 77 POVÍDEK Z FLEKU

ILUSTROVAL MILOŠ GAŠPAREC

© Miloš Čermák, 2013
Illustrations © Miloš Gašparec, 2013
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2013

ISBN 978-80-7388-795-7

EDIČNÍ POZNÁMKA

Povídky *Z fleku* jsem psal počátkem roku 2013 na blog s názvem Zfleku.cz. Původním plánem bylo psát každý den jednu krátkou povídku. Některé dny jsem vynechal a některé povídky nebyly krátké, ale záměr se víceméně podařilo splnit. Všechny byly publikovány v den, kdy vznikly. Blog měl pro mě překvapivou návštěvnost, zhruba po měsíci projektu se ustálila na asi třech tisících unikátních čtenářích denně. V to jsem nedoufal a mile mě to překvapilo.

Napsal jsem přesně 100 povídek. V této knize jich je z původní stovky otištěno 73, a to přibližně v pořadí, jak vznikaly, byť některé povídky jsem z obsahových důvodů přeházal. Doplnil jsem pět povídek, které jsem psal „na přání“, lépe řečeno na základě námětů zaslaných čtenáři. Které to jsou, případně který den jsem je napsal a publikoval na blogu, je uvedeno v závorce za názvem každé povídky v obsahu knížky.

Původně jsem povídky *Z fleku* nechtěl vydávat knižně, do toho mě „uvrtali“ sami čtenáři, kteří se na papírovou podobu blogu ptali. Netušil jsem, zda se jedná jen o jejich zdvořilost, anebo skutečný zájem, a tak jsem si to rozhodl otestovat na webu Hitihit.cz. Ten umožňuje tzv. crowdfunding nejružnějším projektům. Jde o způsob financování, kdy zájemci mo-

MILOŠ ČERMÁK

hou poslat peníze na daný projekt, a tím si dotyčný produkt či službu předplatit. Když se nevybere dostatečné množství finančních prostředků, tak se jim peníze vrátí.

Opět jsem byl mile překvapen, za stanovených 45 dní přispěli čtenáři více než dvojnásobnou částkou, kterou jsem stanovil jako minimum pro vydání knihy. Patří jim můj ohromný dík a také poděkování v této knize.

*Miloš Čermák
v Praze, 9. září 2013*

OBSAH

Mému andělovi nechutná bourbon (1. 1.)	11
Bublíny nelžou (12. 1.)	13
Čistá mysl (16. 1.)	17
Bůh viděl aut (1. 2.)	19
Potíže pana Smithe (6. 3.)	22
Dobro a zlo v chodbičce u záchodu (5. 1.)	27
Šance pro Angelínu Jolie (7. 1.)	30
Čínské přísloví o poněkud choulostivé věci (8. 1.)	32
Špatnej den (9. 1.)	34
Brigáda pana Bárty (povídka na přání)	36
Vítr v obýváku (11. 1.)	45
Osoba sakra blížká (13. 1.)	47
Štěstí chodí dokola (17. 1.)	49
Vrazi číslo pět (19. 1.)	52
Když cesta je cíl (20. 1.)	56
Fejsbukovej román (21. 1.)	58
Chvilka s andělem (13. 4.)	61
Lovestory ve výtahu (24. 1.)	64
Můj taxikář je anděl (25. 1.)	68
Jak se loupe banán (26. 1.)	71
Vylosování zástupci lidu (27. 1.)	75
A na všech rozích byla červená (28. 1.)	78

Asi mě někdo nahlásil (30. 1.)	81
Úsměvem nic nepokazíš (31. 1.)	85
Přání k narozeninám (2. 2.)	88
Ať žije zdravá výživa (4. 2.)	91
Zbytečné obavy (4. 3.)	93
Hodina dopravní výchovy (5. 2.)	95
Poslední lajk (7. 2.)	98
Den jako každý jiný (10. 2.)	102
Láska s nízkou akontací (povídka na přání)	107
Ukončete výstup a nástup (11. 2.)	115
Změna zaměstnání (12. 2.)	119
Osudová chvílka (13. 2.)	122
Když máte den blbec (14. 2.)	124
Nepovedená věštba (17. 2.)	127
Kdo je ten člověk? (18. 2.)	129
Incident u večeře (20. 2.)	132
Nepřečtená esemeska (21. 2.)	136
Jak se cítíte? (22. 2.)	139
Chytrost nejsou žádné čáry (23. 2.)	143
Počkejte na vyzvání (24. 2.)	147
Láska ze Starbucks (25. 2.)	150
O posmrtným životě (27. 2.)	154
Zničený život (1. 3.)	158
Zázračné brýle (2. 3.)	162
Zlu se musíš postavit (3. 3.)	166
Takový důvěřivý moula (5. 3.)	168
Dokonalej zločin (7. 3.)	171
Příběh fajnovýho člověka (9. 3.)	175
Nový model (10. 3.)	181
Takovou šanci máte jednou za život (12. 3.)	186

LOVESTORY VE VÝTAHU

Všichni jsme jeho followeři (13. 3.)	190
Kouzelnej dědeček (15. 1.)	194
Tři sudičky (povídka na přání)	196
Dovoz je v ceně (14. 3.)	199
Rodičovskej víkend (povídka na přání)	203
Neznámý číslo (15. 3.)	208
Ta holka má talent! (16. 3.)	213
Procházka v parku (19. 2.)	218
37 minut (18. 3.)	220
Bacha, jsi teď hodně blbej (19. 3.)	223
Nehoda autíčka Artin (povídka na přání)	228
Když utečeš, tak vyhraješ (20. 3.)	234
Důležitý mají přednost (22. 3.)	237
Noční návštěva slečny Petry (26. 3.)	240
Štěstí je perspektivní produkt (28. 3.)	244
Mlčení znamená souhlas (29. 3.)	250
Konečná stanice, prosíme vystupte (30. 3.)	253
Další, prosím! (3. 1.)	257
Dnes neumírej (1. 4.)	260
Nemilá událost ve 3.B (4. 4.)	264
Plastové srdíčko za dvacku (6. 4.)	268
Ano, pane premiére (8. 4.)	272
Pozor na detektory, jsou citlivé (10. 4.)	276
Cípísek (11. 4.)	279
I Všemohoucí má své dny (12. 4.)	281
Chci psát jenom skvělý věci (16. 4.)	285
Poděkování	291

MÉMU ANDĚLOVI NECHUTNÁ BOURBON

Seděl jsem u počítače, když se vpravo vedle mého stolu zjevil anděl. Řekl: „Moc chlastáš.“

Odsunul jsem nenápadně levou rukou sklenku bourbonu za monitor, ale myslím si, že mě viděl. Prozradilo ho nadzvednutí obočí.

Ovšem nic neřekl.

„Nechlastám,“ rozhodl jsem se vzdorovat.

„Chlastáš,“ řekl. Klidně, ale důrazně.

Pokrčil jsem rameny a vytáhl sklenku zpoza monitoru. Dokonce jsem v ní na protest smočil rty. „Jestli myslíš tuhle sklenku bourbonu... tak tu jsem si nalil kvůli inspiraci.“

„Nevím, kdo ti nakukal, že bourbon prospívá inspiraci.“

Řekl jsem: „Nikdo mi to nenakukal. Vycházím z vlastní zkušenosti.“

„Inspiraci prospívají deprese, hrozné zážitky a osobní tragédie. Většina velkých spisovatelů jimi prošla,“ poučil mě anděl.

„A bourbon,“ dodal jsem, doufaje, že tuhle duchamornou debatu zlehčím.

Anděl mávl rukou. „To jsou tlachy,“ řekl. „Nemůžeš napsat žádnou skutečnou literaturu, když vedeš ten svůj šťastný život a chlastáš si tu každý večer drahý bourbon.“

„Není zas tak drahý. Na to, jak je kvalitní,“ použil jsem argument, který obvykle říkám své ženě v supermarketu.

„Navíc škodí tvým játrům,“ řekl.

Zpozorněl jsem. „Ty snad něco víš?“ zeptal jsem se nejistě. Říká se o mně, že jsem hypochondr. A anděl přece jen ztělesňoval v mé pracovně vyšší moc.

„Nejsem tvůj lékař,“ odsekl protivně.

„Ale jsi můj anděl,“ namítl jsem.

Mávl rukou, jako kdyby chtěl říct: „Zeptám se u nás nahoře na právním, jestli smlouvu už nejde vypovědět,“ ale nic takového samozřejmě neřekl. Vyšší duchovní bytosti musí dodržovat určité dekorum.

Každopádně však zmizel. V místnosti po něm zbyl jen závan průvanu mezi dveřmi a pootevřeným oknem.

Napil jsem se bourbonu a napsal tuhle povídku.

BUBLINY NELŽOU

Když se Cmíral po probuzení postavil v koupelně před zrcadlo, nijak zvlášť se neprohlížel. Opláchl si obličej, vypucoval si zuby, a teprve když se začal holit, všiml si, že má nad hlavou nějaký zvláštní útvar.

„No ty vole, co tohle je?“ řekl nahlas.

Asi deset centimetrů nad temenem se mu vznášela bublina, ne nepodobná té, které svým hrdinům kreslí autoři komiksů. Cmíral měl v té svojí číslici 6. Pokoušel si promnout oči, rozehnat bublinu prudkými pohyby ruky, a dokonce si vzal i tabletu aspirinu, ale bublinu tam měl pořád.

Jak se ukázalo, když přišel do kuchyně, bubliny měly nad hlavami i jeho manželka a dvě dcery. Zaujalo ho, že žena má v bublině číslo 24, ale nepřikládal tomu žádnou důležitost. Zvláštní úkaz Cmíralovy rozrušil, ale když po zapnutí televize zjistili, že bubliny mají nad svými hlavami i moderátoři ranní show, rozhodli se to vzít klidně. Cmíral odešel jako obvykle do práce a jeho dvě dcery do školy. Manželka byla v domácnosti, takže zůstala doma.

Abychom to zkrátili, ukázalo se, že bubliny mají všichni. Pravděpodobně celá populace Země! Stala se z toho velká událost. Zpravodajství světových médií se nevěnovalo niče-

mu jinému. Logicky každého nejvíc zajímalo, co znamenají čísla v bublinách. Určitým vodítkem bylo, že děti měly v těch svých obvykle nulu, ale u dospělých se žádnou hlubší logiku vyzpozorovat nepodařilo.

Řešení bylo oznámeno až odpoledne. Jak stálo v prohlášení Vatikánu, v nebi se pokazily počítačové servery a došlo k úniku citlivých osobních informací. Konkrétně se každému obyvateli Země zobrazil v bublině nad hlavou počet sexuálních partnerů. Katolická církev se jménem Pánaboha a jeho IT manažera co nejupřímněji omluvila. Zároveň slíbila, že nejspozději do půlnoci bubliny opět zmizí.

No to byla bomba! Ještě nikdy se takto intimní informace v tak velkém rozsahu nedostaly na veřejnost! Bubliny byly viditelné i na fotografiích a videozáznamech, takže byt' většina lidí měla tendenci ostatním co nejrychleji zmizet z očí, existovala řada materiálů, ze kterých bylo možné dotyčné číslo třeba i dodatečně zjistit.

Bulvární média začala zveřejňovat seznamy celebrit a příslušných čísel. Bylo pozoruhodné, jak u některých byla tato čísla překvapivě vysoká, a u jiných zase – stejně překvapivě – naopak nízká. Dokonce se zjistilo, že jedna hollywoodská herečka, považovaná za sex-symbol se zhýralým životním stylem, je podle své bubliny ve skutečnosti panna.

Cmíral z toho byl celý užaslý. Ano, měl před svojí manželkou pět partnerek, takže jeho bublina nelhala. Zdálo se mu to neuvěřitelné. Samozřejmě okamžitě pátral v paměti, co měli na bublinách lidé, které během dne potkal. S úlevou si pamatoval, že jeho mladší dcera tam měla nulu, a naopak ho trochu rozrušilo, že ta starší, sedmnáctiletá, tam měla trojku. A byl

rád, že jeho kolega z kanceláře se mohl vykázat pouhou čtyřkou. Nesnesl by, kdyby měl ten samolibý vejtaha víc než on!

Cmíral vytočil číslo své ženy, aby jí překvapivou informací sdělil. Ze zkušenosti věděl, že obvykle televizi ani rozhlas doma nesleduje. Vlastně nevěděl, co celé dny dělá. Pravděpodobně něco důležitého, protože mu nevzala ani vyzvánějíci telefon. Asi si ho někam odložila, pomyslel si Cmíral.

Nemohl se dočkat, až dorazí domů. Podle rozsvíceného obýváku poznal, že žena je doma. Dcery byly jako každé úterý na tréninku.

Zazvonil. A když mu žena otevřela, bez pozdravu jí řekl: „Už to víš?“

Odpověděla: „Co jestli vím?“

„Ty nesleduješ zprávy?“

„Měla jsem spousty práce,“ odpověděla.

Byl nadšený. Rád lidem sděloval nové informace. Řekl: „No to nebudeš věřit, jak se ta věc s bublinama vyvrbila.“

Ale v té chvíli si všiml, že jeho manželka má v bublině nad hlavou číslo 25.

ČISTÁ MYSL

Řekl: „Teď už tam to řešení musíte vidět!“

A ona zamrkala velkými řasami a odpověděla: „Nevidím, pane profesore.“

Chtěl vykřiknout: „Možná kdybyste, slečno, používala víc hlavu než ty svoje velké kozy, tak by to bylo všechno jiné!“ Ale nahlas neřekl nic.

Nerad studenty ponižoval, nebyl to jeho styl. Neměl ani nijak přehnané nároky, konec konců učil budoucí ekonomy, nikoliv matematiky. Ale chtěl, aby měli aspoň minimální základy.

Byl zvyklý, že studentky chodily na jeho zkoušku vyzývavě oblečené, ale tohle bylo i na něj trochu moc. Dívka sedící proti němu měla opravdu velmi krátkou minisukni a téměř průhlednou halenku. Bez podprsenky, je asi zbytečné dodávat.

Bylo mu to víc trapné než cokoliv jiného. Proto se jí snažil pomoci. Když viděl, že na zadanou rovnici kouká zcela nechápavě, vzal sám do ruky tužku a na několika řádcích naznačil řešení.

Když tužku odložil a vzhlédl k ní, čekal, že v jejích očích uvidí záblesk poznání. Ale místo toho se mu otevřel teď už téměř nerušený výhled na její prsa. Když zbavoval jmenova-

tele odmocnin, musela si rozepnout poslední dva knoflíčky u halenky.

„Nevím, pane profesore,“ řekla.

„Zkuste to,“ řekl.

Oba pochopili, že jsou na konci svých možností. On už nevěděl, jak víc jí pomoci. Nešlo to. Ať už by udělal cokoliv, dopočítal by ten příklad fakticky sám. A pak by bylo zcela proti jeho zásadám udělat cokoliv jiného než ji od zkoušky vyhodit.

Ani ona nevěděla, co dál. Naznačila mu snad všemi existujícími způsoby, že mu své chybějící znalosti matematiky chce vynahradit jinak. Nebyl by první profesor, se kterým se vyspala kvůli zkoušce. Ale nemohla by si vážit sama sebe, kdyby udělala další krok. To prostě nešlo.

„Zkuste to,“ zopakoval.

Zadívala se na papír. Teď bylo zjevné, že horečnatě přemýšlí. Ale pak zase zavrtěla hlavou. „Nevím,“ řekla.

Nejradši by zvolal: „Do prdele, prostě se zbav těch zlomků a převed' x na levou stranu!“, ale jen tiše vzdychl.

„Leda...“ řekla a podívala se na něj. Ona na to přišla, blesklo profesorovi hlavou. To jsou ty úžasné momenty, které každý matematik zná. Kdy se něco zdánlivě neřešitelného najednou ukáže být banálním a jasným.

Měla to doslova vepsané do tváři. Ulevilo se mu. Prokristapána, já snad začnu věřit na zázraky, napadlo ho.

„Ano?“ zeptal se, tentokrát si už jistý, že to aspoň na tu trojku bude.

„Leda bych vám ho vykouřila,“ řekla.

BŮH VIDĚL AUT

Vykřikl: „Aut!“ A raketou ukázal na místo, kam podle něj dopadl míček.

Ten druhý se na něj od sítě upřeně podíval a řekl: „To se mi nezdá. Já ho viděl dobřej.“

„Byl to aut,“ trval na svém.

„Podle mě lízal čáru,“ řekl, obešel síť a zamířil ke svému protihráči. Skoro to vypadalo, jako by se chtěl podle odrazu v antuce přesvědčit, kam míček dopadl. Ale to nebylo možné, protože hráli v hale na umělém povrchu.

Takže to spíš byla taková psychologická válka.

Stáli teď proti sobě. A oba dávali neverbálními prostředky tomu druhému najevo, že to nebudou oni, kdo ustoupí.

„Neblbni, byl to aut!“ řekl. „Stál jsem dva metry od něj.“

„A já ti říkám, že lízal čáru. Sledoval jsem ho támhle od sítě!“ odpověděl.

„Byl to aut, ale dáme teda novej,“ pokrčil rameny.

Za normálních okolností by to tím skončilo, ale toho druhého rozčilil jeho tón.

„Co tím chceš říct, že to byl aut? Nebyl to aut. Byl dobřej. Žádněj novej míč.“

„Cože?“

„Bod pro mě, shoda, podáváš,“ řekl a otočil se, aby se vrátil na svou půlku.

Chytil ho za rameno. „Ses posral?“

Dal do té akce víc síly, než zamýšlel, takže ten tělesný kontakt působil možná zbytečně agresivně. Ale reakce byla podobně ostrá. Ten druhý ho k sobě přitáhl za triko. Jejich obličeje byly teď od sebe pouhých několik centimetrů.

„Nesahej na mě, kreténe!“

„Já jsem kretén? Když neumíš prohrávat, tak se nesar na hřiště.“

Už to vypadalo, že padne první rána a přímo na kurtu se strhne rvačka. Ale vtom se vedle nich objevil starší muž, který významně zakašlal a hlubokým hlasem řekl: „Ale pánové, nechte toho.“

Pustili se.

„Co jste zač? Kde jste se tu vzal?“

Muž odpověděl: „Jsem Bůh. A už jsem se na vás nemohl dívat. Přece se nebudete hádat kvůli sportu, chlapci?!“

Dívali se na něj jako na zjevení. Ale vlastně zjevením byl, jestliže tvrdil, že je Bůh.

„Co to melete za blbosti? Jakej vy jste Bůh?“ zeptal se muž, který tvrdil, že míček byl dobrý.

„Nech ho bejt, je to nějakej pošuk,“ prohlásil muž, který míček viděl v autu.

„Jsem Bůh a můžu vás rozsoudit. Ten míček samozřejmě lízal čáru!“

Tenisté se podívali jeden na druhého, ale než stačili něco říct, objevil se na kurtu další muž. Už čtvrtý.

„Tak moment,“ řekl.

LOVESTORY VE VÝTAHU

„Kdo jste vy?“ zeptal se muž, jehož míček údajně lízl čáru.

„Jsem Bůh, ovšem tady toho pána,“ ukázal na hráče, který viděl míč v autu.

„Začínám v tom mít bordel.“

„Myslel jsem, že Bůh je jenom jeden.“

„Jeden Bůh by to všechno nestihnul, víte kolik dneska už na Zemi žije lidí? Sedm miliard,“ řekl první Bůh.

„Takže každé člověk má svého Boha?“ zeptal se jeden z tenistů.

„Každéj ne. Průměrněj Bůh pár stovek lidí zvládne.“

Tenisté se na sebe podívali. Emoce z nejasného míčku dávno opadly a oni přemýšleli, jestli si z nich ti dva chlápci dělají legraci, anebo jsou to blázni.

„No ale proč tady vlastně jsem,“ řekl druhý Bůh. „Chci jen podotknout, že ten míček byl samozřejmě v autu.“

První Bůh prohlásil: „Lízal čáru, ty slepej blbče.“

„Ses posral?“ vykřikl druhý Bůh. A protože nebyl váhavým střelcem jako jeho pozemský svěřenec, rovnou prvnímu Bohu natáhl jednu pěstí.

Za chvíli se už oba váleli na kurtu a tenisté je s úsměvem pozorovali.

POTÍŽE PANA SMITHE

Muselo to být, jak se říká, opravdu hodně velké zvíře. Přitom vypadal celkem nenápadně, na ulici v davu byste ho přehlédli. Zkrátka takový obyčejný padesátník.

Podle domluvy přišel v pondělí vpoledvečer, když už v ordinaci doktora Wollensteina nikdo nebyl. Pacienti ani personál, samozřejmě s výjimkou doktorovy asistentky. „Pan Smith,“ uvedla muže asistentka a všichni tři věděli, že to není jeho skutečné jméno.

Wollenstein byl bez debat jedním z nejuznávanějších, ne-li nejuznávanější newyorský psychiater. Absolutně nepřijímal nové pacienty, tedy s výjimkou těch, kteří se neodmítají. „Pan Smith“ byl takový pacient.

A po pravdě řečeno, jeho přijetí provázely hodně mimořádné okolnosti. Wollensteinovi zatelefonoval přímo americký prezident, který sice patřil k jeho přátelům, ale podobné záležitosti vždy zařizovali lidé z jeho okolí.

„Pane prezidente, cením si, že spolu můžeme mluvit, ale bylo to zbytečné. Vyšel bych vám vstříc, i kdybyste osobně nezavola,“ ujistil ho zdvořile.

„Josephe, absolutně o tom nepochybuji. Ale toto je opravdu mimořádný případ, takže jsem se o to chtěl postarat sám,“

řekl prezident. „Nehleď na to, že je pro mě potěšení s vámi pohovořit,“ dodal.

To bylo zhruba před týdnem. Wollenstein požádal asistentku, ať se o „pana Smithe“ postará, a to se všemi náležitostmi VIP pacientů. Nutno podotknout, že všichni Wollensteinovi pacienti jsou v zásadě VIP, takže to netřeba zvlášť zdůrazňovat, ale když už se to udělá, jde o někoho vskutku výjimečného.

Když se ve dveřích objevil obyčejně vyhlížející „pan Smith“, byl Wollenstein lehce zklamán. V hloubi duše čekal významného světového státníka či někoho podobného. Dokonce i hollywoodská celebrita by byla zklamáním. Když někoho doporučí prezident, máte vysoká očekávání.

Ale pochopitelně žádné zklamání nedal najevo. „Rád vás poznávám. Posadte se,“ nabídl muži pohodlné křesílko. Pacientům nikdy ruku nepodával, to patřilo k jeho rituálům. Ať už byli kýmkoliv a předcházelo je jakékoliv doporučení.

„Jaký jste dnes měl den?“ zeptal se.

„Děkuji, dobrý. A vy?“ řekl muž zdvořile, ale dostatečně odtažitě, aby dal najevo, že o zdvořilostní konverzaci nemá zájem, nebo na ni nemá čas, případně obojí.

Wollenstein by byl špatný psychiatr, kdyby to hned nepochopil. Řekl: „Jsem rád, že jste přišel. Chcete mi o sobě nebo o svých problémech něco říct?“

Muž řekl: „Nerad bych mluvil o sobě, pokud se nebudete zlobit.“ Neznělo to nafoukaně ani povýšeně, z čehož Wollenstein usoudil, že muž je opravdu mocný člověk.

„To naprosto chápu,“ řekl.

„A ano, mám velké problémy. V poslední době trpím hroznými depresemi.“

Wollenstein si pomyslel, že tyhle pacienti, kteří do ordinace přijdou s hotovou diagnózou, má nejradši. Většina lidí netušila, co to jsou deprese. Zaměňovala je s pocity smutku, osamění a bezvýchodnosti. „Zajímají mě vaše pocity,“ řekl.

Muž se na chvíli zamyslel a pak řekl: „Víte, někdy jsou dny, kdy se na svět kolem sebe nemůžu dívat. Připadá mi zlý, bez logiky i bez lásky, nesmyslný. A zraňuje mě, že je to přitom svět, ve kterém hraji tak důležitou roli... jestli tedy chápete, jak to myslím.“

Po pěti minutách rozhovoru musel dát Wollenstein muži za pravdu, že vykazuje doslova ukázkové příznaky klinické deprese. A bylo mu jasné, že jde o těžký případ, který si vyžádá agresivní medikaci.

Ovšem část jeho skvělých výsledků měla kořeny v tom, že i v takovýchto zjevných případech postupoval pomalu a obezřetně. Uvědomoval si, jak málo toho na rozdíl od jiných orgánů lidského těla o mozku víme, a byl dalek toho, aby nasazoval běžná antidepresiva v situacích, která si podle všeho vyžadovala subtilnější postup. Jak rád říkal, dával přednost přesně řízeným střelám před kobercovým bombardováním.

Negativem bylo, že jeho pacientům často bylo hůř, než se jim udělalo líp. Obával se, že to bude případ i „pana Smithe“. Ten v jednu chvíli řekl: „Někdy mám strach, abych nevyvedl něco hrozného.“

Wollenstein se pochopitelně zeptal, zda tím myslí to, že by si mohl ublížit. „Mám velký strach, že bych mohl. Sobě. Komukoliv,“ řekl muž. Vypadal klidně a mírumilovně, ale zároveň v tom bylo cosi znepokojujícího.

Asi po půlhodině Wollenstein „panu Smithovi“ řekl, že si uvědomuje, jak drahý je jeho čas, a že můžou dnešní sezení skončit.

„A dáte mi... nějaké prášky?“ položil muž otázku, která v tomto momentě padala v ordinaci často. Wollenstein měl v zásadě dvě odpovědi. Buď sáhl do skříně s léky a vytáhl lahvičku s dvaceti bílými tabletami, které vypadaly velmi přesvědčivě, ale ve skutečnosti neobsahovaly žádnou účinnou látku. Prostě byly obyčejným placebem. Anebo pacientům po pravdě řekl, že zatím neví, jak jim pomoci, ale že se na to pokusí přijít. A že se to mu to téměř jistě podaří.

„Pan Smith“ připadal Wollensteinovi dostatečně silný a inteligentní, aby zvládl tu druhou cestu. Ale každý psychiatr ví, že si v těchto případech nemůže být stoprocentně jistý. „Snad se mi neoddělá,“ napadlo Wollensteina, když se s ním loučil, a ještě dlouho si pamatoval to čiré zoufalství a beznaděj, které byly viditelné v jeho očích.

Nepatřil ovšem k těm, kteří si takzvaně nosí práci domů. To dobrý psychiatr ani nemůže. V osm se sešel s manželkou v jejich oblíbené řecké restauraci na 58. ulici a v jedenáct se, v dobré náladě a skvěle najeden, už odstrojoval v bytě s výhledem na Central Park. Byla opravdu krásná, skoro už jarní noc.

Proto ho překvapilo, když mu v kapse zavibroval mobilní telefon. Nebylo možné se na něj dovolat přímo. Jeho číslo brala asistentka, která věděla, že zejména v tuto noční dobu smí kohokoliv přepojit jen ve zcela mimořádných případech.

Tentokrát to byl prezident Spojených států.

„Josephe, doufám, že vás neruším,“ řekl. Ujistil ho, že nikoliv. Prezident neztrácel jeho ani svůj čas. Řekl: „Respektuji

lékařské tajemství, ale nemohu se nezeptat, zda jste dnes vyšetřil... našeho společného přítele. Jak je na tom?"

Wollenstein na moment zaváhal, ale pak – jednalo se přece o prezidenta, hrome! – pravdivě odpověděl: „Není moc dobrý, musím bohužel říct.“

Prezident řekl: „To je zlé, velmi zlé. Báł jsem se, že mi to řeknete. Myslíte, že mu můžete pomoci?"

„Udělám pro to všechno,“ řekl psychiatr.

„Josephe, vím, že to nemusím zdůrazňovat a že to děláte u každého pacienta. Ale strašně vás prosím, abyste v tomto případě udělal vsutku maximum,“ řekl prezident. „Kdyby to nevyšlo, mohlo by to mít nedozírné následky.“

To znělo téměř výhrůžně. Wollenstein si vzpomněł na výraz „pana Smithe“, když od něj z ordinace odcházěl, a v duchu zalitoval, že mu pro jistotu nedal nějaké běžné antidepresivum. Ale přičilo by se to jeho metodám. Řekl: „Bude to dobré.“ A pak, po krátké pauze, se zeptal: „Mohu vědět, kdo ten člověk vlastně je?"

Prezident neodpovídal. Dlouho neodpovídal. Až Wollensteina napadlo, zda se spojení nepřerušilo. Ale pak slyšel, jak prezident jasně a zřetelně řekl: „Je to Bůh, Josephe.“

Bylo to tak šokující a neuvěřitelné, že se k tomu už nevraceli, vyměnili si pár slov a rozloučili se.

Wollenstein si nalił velkou sklenku skotské a vyšel ze své pracovny ven na balkon. Jak už si dříve všimł, byla nádherná noc, ale teď na výhledu z padesátého patra bylo něco podivného. Pak mu to došlo. V New Yorku je strašně nezvyklé, když ještě před půlnocí začne na východě svítat.

DOBRO A ZLO V CHODBIČCE U ZÁCHODU

Šel jsem si opláchnout obličej, protože jsem v tom baru seděl už dobře dvě hodiny a vypil slušnou řádku panáků. V chodbičce u záchodů jsem se málem srazil s nějakým omšelým chlápkem.

„Promiňte,“ řekl jsem mechanicky.

Nevěnoval bych mu pozornost, ale chytil mě za ruku.

Vysmekl jsem se mu. „Promiňte, chcete něco?“

„Chci tě varovat, chlapče. Táhle za těmi dveřmi je dobro,“ ukázal na dveře vlevo, „a táhle za těmi zlo!“

Zamžoural jsem na dveře vlevo. Byl na nich panáček. Sice takový ten stylizovaný, těžko rozpoznatelný, jak v moderních podnicích často bývá, ale byl to panáček. Na druhých dveřích byla evidentně panenka.

„Vždyť jsou to normální pánský hajzly, člověče!“

Naklonil se ke mně. Byl menší než já, ale měl sílu. Tentokrát mě k sobě přitáhl za klopy saka. „Jedny dveře dobro, druhý dveře zlo. A ty si vyber!“ zasyčel.

Pak mě pustil a zmizel ve třetích dveřích, tedy těch, kterými jsem vešel. V baru. Stál jsem před dveřmi na toalety v naprostém zmatení. Nepochybně k tomu přispěl i vypitý alkohol, ale připadal jsem si jako paralyzovaný.

LOVESTORY VE VÝTAHU

„Proboha, vzchop se, přece se nenecháš rozhodit nějakým bláznem!“ řekl jsem nakonec polohlasem sám sobě, vstoupil na pánské toalety a vodou z kohoutku si opláchl obličej.

Pocítil jsem okamžitou úlevu. Celá ta scénka mně najednou přišla směšná. Absolutně jsem nechápal, jak mě předtím setkání s tím komickým bláznem mohlo tak rozhodit.

„Ten ušpiněnej idiot už odešel?“ zeptal jsem se, když jsem dosedl u baru zase na židličku.

„Jakej idiot?“ otázal se barman, který jako obvykle luštil křížovku nebo dělal bůhvíco, a neměl tedy moc představu, co se v jeho podniku děje.

„Ale žádněj,“ mávl jsem rukou. Než bych mu to vysvětloval, raději jsem si objednal ještě jednu whisky.

No a v noci cestou domů jsem znásilnil a zabil tu první ženskou.

ŠANCE PRO ANGELINU JOLIE

„Čau, miláčku!“

„Ahoj, kočička.“

„Čekáš dlouho?“

„Kdepak, zlato, jen chvilku.“

„Vypadáš tu v tom zapadajícím slunci jak filmovej herec.“

„Tobě to taky ohromně sluší!“

„Když jsem jako malá jezdila na tábory, tak jsme hráli takovou slovní hru. Na herce.“

„Vážně? A jak se to hrálo?“

„No každý musel říct, jakej herec by ho hrál ve filmu. Kdyby teda jako byl filmová postava.“

„Jé, to je hezký, miláčku.“

„Že jo?“

„To musela bejt hrozná zábava!“

„Byla. Tak mě napadá...“

„Co tě napadá, beruško?“

„...jakej herec by hrál tebe?“

„Víš, že nevím?“

„Musíš někoho říct. Je to jenom hra!“

„Ale já moc herce neznám.“

„Přece znáš nějaký herce. Chodíme do kina.“

LOVESTORY VE VÝTAHU

„Nikdy jsem o tom nepřemejšlel.“

„Proto je to zajímavý.“

„A tebe? Kdo by hrál tebe?“

„To neplatí, já se ptala první. To řekni taky ty.“

„Proč mám na všechny otázky odpovídat já?“

„Protože já si tuhle hru vymyslela.“

„Hráli jste ji jako malý děti.“

„Jo. Ale teď jsem si na ni vzpomněla.“

„Tak já nevím... třeba Janžurka?“

„Cože? Ta je asi o padesát let starší než já?!“

„No ale je sympatická a vtipná.“

„Tě fakt nenávidím. A kdo by teda pak jako hrál tebe? Nárožný?“

„Ten nemá vlasy. Myslel jsem... nevím, třeba Brad Pitt.“

„Jakože... cože?!“

„Hrál ve filmech podobný lidi. Mám teda pocit.“

„No ty vole! Panebože, to je debil!“

„Počkej? Kam jdeš?“

„Pryč.“

„Kam pryč?“

„Rozcházím se s tebou!“

„Neblázní. Chtěli jsme jít na skleničku. Zlato?!“

„Jdi si s Angelinou Jolie, trole!“

ČÍNSKÉ PŘÍSLOVÍ O PONĚKUD CHOULOSTIVÉ VĚCI

Seděly v kavárně ve druhém patře obchodního centra Arkády. Klára řekla: „Vlastně bych ti to ani neměla říkat.“

Simona zpozorněla. „Co bys mi neměla říkat?“

„No... je to taková spíš... soukromá věc.“

Simona se zapřísahala, že bude mlčet jako hrob.

„Taky bych nikomu nic neřekla,“ prohlásila Eliška, která se celé odpoledne nemohla zbavit dojmu, že ji kamarádky ignorují.

„Takže?“ zeptala se Simona.

„Zkrátka, ten můj nový přítel...“ začala Klára.

Simona ji přerušila: „Myslíš Karla? Toho hezouna, který tě sbalil před měsícem v klubu?“

„Jo,“ řekla Klára.

„Tak co je s ním?“ zeptala se nedočkavě Simona.

Klára se naklonila k Simoně a řekla šeptem, byť tak, aby ji slyšela i Eliška: „Má ho malýho.“

Simona vytřeštila oči a po dramatické odmlce zvolala: „Cože? Karel?“

Eliška neřekla nic.

Klára smutně pokývala hlavou: „Karel.“

Simona řekla hrobovým hlasem: „Kolik?“

Klára zvedla pravou ruku s palcem a ukazováčkem od sebe. „Deset,“ řekla.

Simona téměř vyjekla: „Deset centáků? Panebože!“

Eliška si odkašlala. „Číňani mají takové přísloví. Že každý chlap ho má metr dlouhého.“

Klára a Simona nejdřív nevěřičně zakroutily hlavami, pak se na sebe podívaly, a byť to ani jedna z nich nahlas neřekla, obě si pomyslely: „Cože?!“

„Každý chlap ho má metrového a záleží jen na ženské, kolik centimetrů si z něj vytáhne,“ řekla Eliška.

Klára i Sabina se tvářily nechápavě.

„Jestli deset, dvacet nebo třeba třicet centimetrů,“ upřesnila Eliška.

Po několika vteřinách rozpačitého ticha Klára řekla: „Takže je to jako moje chyba, že má malýho pindoura?“

Simona se snažila zachránit situaci tvrzením: „To přece není ničí chyba, a zejména ne tvoje.“

Později téhož odpoledne se Klára a Simona shodly na toaletě, že obě dávno věděly, že Eliška je zakomplexovaná chudinka. Ale že až dnes jim došlo, že je také frustrovaná lesba.

ŠPATNEJ DEN

Byla to má chyba, to je bez diskuse. Psal jsem na mobilu esemesku, že na schůzku přijdu kvůli zácpě pozdě. No a nestačil jsem dobrzdit za autem, které zastavilo na červenou. Stane se.

Docela to byla rána, až mě to překvapilo. Vylezl jsem ven. Ale vypadalo to dobře. Měl jsem na svém autě trochu promáčklý blatník a jedno vytlučené přední světlo. Žádná tragédie.

A hlavně, ač to bylo k nevíře, auto přede mnou nemělo snad ani škrábnutí. Byl to eskovej mercedes, docela vyleštěnej. Tyhle auta musí mít sakra kvalitní plechy. Zaplatpánbůh, pomyslel jsem si.

Vtom vyskočil z toho auta řidič. V bílém obleku, takovej frajírek, byť už lehce šedivej a postarší. „No kurva, ještě si ber jméno Boží do huby nadarmo!“ vyštěkl na mě nepříjemně.

Překvapilo mě to, protože bych se vsadil, že jsem nahlas nic neřekl. Ignoroval jsem jeho dost agresivní styl a řekl: „Moc se omlouvám.“

„Co jsi za tím volantem dělal, člověče?“ pokračoval pořád dost našlápnutě.

Nebylo mi příjemné, že mi tyká, ale zároveň jsem k němu měl dost silný respekt. Takže jsem to nechal být.

„Vy jste na to dupnul a nestačil jsem to dobrzdit. Je mi to líto,“ omluvil jsem se ještě jednou.

„Hovno jsem na to dupnul,“ vykřikl popuzeně. „Ty si tam mastíš esemesky a vůbec nekoukáš na silnici. Nehleď na to, že lžeš, jako když tiskne. Píšeš svému šéfovi, že je tady zácpa, ale tady, kurva, žádná zácpa není!“

Zalupal jsem po dechu. Jak mohl vědět, že jsem psal esemesku? A hlavně co jsem do ní psal? Podíval jsem se dovnitř do auta. Můj mobil ležel na sedadle spolujezdce, kam jsem ho hodil.

„Kdo jste?“ nenapadla mě jiná otázka.

Naklonil jsem ke mně, až jsem cítil jeho dech. Cucal mentolku. „Bůh, ty sračko. Jsem Bůh a mám blbej den. Tak mě nekoukej ještě víc vytočit, protože znám způsoby, jak ti ten všivej pozemskej život slušně znepříjemnit!“

Načež se otočil, nastoupil do mercedeseu a odjel.

Ještě jsem si stačil všimnout, že má italskou espézetku.

BRIGÁDA PANA BÁRTY

„Prokristapána, to si ze mě snad děláte prdel?“ zvolal Ervín Kroupa, kontrolor kvality ve známém řetězci rychlého občerstvení.

„To jistě ne,“ odpověděla provozní restaurace v Praze na Florenci.

„A ten vágus je kdo?“ ukázal Ervín Kroupa štitivě na muže s přerostlými vlasy a dlouhým, šedivým plnovousem. Bylo mu kolem padesáti a právě se snažil ve výdejním okénku pro řidiče natočit kolu do velkého kelímku.

„Ehm... to je pan Bárta,“ řekla provozní tichým hlasem.

„A znova se ptám, jestli si ze mě děláte prdel?“ zopakoval Ervín Kroupa tónem muže, který si je vědom své důležitosti.

„Ne,“ řekla nešťastně provozní.

„A vy si neuvědomujete, že jsme moderním restauračním zařízením, kde mladí a usměvaví lidé prodávají zdravé a chutné jídlo našim náročným a sympatickým zákazníkům?“ pronesl Ervín Kroupa, a když provozní hned nezareagovala, vystřelil ještě přísně: „Ne?!“

„Hned to zařídím,“ prohlásila provozní.

„Budte tak laskavá,“ řekl Ervín Kroupa a zavrtěl hlavou, čímž dal najevo, že s takovýmto materiálem je budovat firemní prosperitu hodně obtížné.

Obešel pak ještě záchody a umývárny, zkontroloval čistotu v kuchyni a zaflirtoval si se studentkami u výdejního pultu. Líbila se mu zvláště vysoká blondýnka s cedulkou, na které bylo napsáno „Zaučuju se“ a pod tím černým fixem „Klára“. Chvilí se na ni snažil zapůsobit, ale když zjistil, že šarm kontrolora na brigádníky tak úplně nezabírá, nechal to být.

Mezitím provozní restaurace na Florenci zašla za panem Bártou, sympatickým, asi padesátiletým mužem, který nastoupil na brigádnické místo před několika týdny. „Budete muset zase na hajzly, pane Bárto,“ řekla smutným hlasem.

„Ale jo, tak co se dá dělat, že jo,“ řekl Bárta. Věděl, že provozní za to nemůže.

Ona ho nejdřív vůbec nechtěla přijmout, na ten inzerát se přihlásili kromě něj jenom samí studenti. Kdo by měl taky zájem o práci za padesát korun na hodinu, to už je přece lepší pobírat podporu.

Už za pár dní ovšem bylo jasné, že pan Bárta žádné problémy určitě dělat nebude. Ba naopak. Byl čistotný a vždy upravený, což provozní překvapilo a potěšilo, a byl rozený organizátor, takže to brzy vypadalo tak, že provozní a vedoucí směny jen přihlížejí, jak to panu Bártovi v restauraci pěkně odsýpá.

Provozní si ho dokonce po pár dnech vzala stranou a řekla mu: „Pane Bárto, já oceňuju, že jste se do toho tak pustil, ale jestli usilujete o povýšení, tak vás musím předem varovat, že jiná než brigádnická místa volná nemáme!“

A pan Bárta se rozesmál a řekl: „Prokristapána, jen žádné povýšení, co vás to vůbec napadlo? Mně to takhle vyhovuje.“

Na což provozní pokrčila rameny, že jí to tedy je jedno, ale že ho jen chtěla upozornit, aby se zbytečně nenamáhal. A týž

den řekla svému zástupci, když ho zamyšleně pozorovala, jak organizuje studenty u fritovačů na hranolky: „To mi vysvětlí, proč tenhle člověk dělá u nás, s těma svejma schopnostma by mohl bejt ředitel ČEZu,“ a oba se tomu zasmáli.

Tím spíš provozní mrzelo, že musela při kontrole Ervína Kroupy poslat pana Bártu na úklid záchodů, ale nechtěla mít žádné problémy. Také by mohla přijít o prémie. A za to jí žád-
ný pan Bárta nestál, to dá rozum.

O dvacet minut později se oba sešli v kanceláři. Ervín Krou-
pa s milostivým výrazem ve tváři napsal do protokolu o kon-
trole „Bez výhrad“ a opatřil to svým rozmáchlým podpisem.

A už to vypadalo, že je tím agenda vyčerpaná, ale vtom
Ervín Kroupa řekl: „Ještě bychom měli probrat tu věc s těma
tisícikorunami.“

„S tisícikorunami?“ zeptala se udiveně provozní.

„Vy o tom nevíte?“ zeptal se překvapeně Ervín Kroupa.

„Proto mě sem poslali. V posledních dnech se objevily stíž-
nosti, že v hamburgerovém menu našli zákazníci tisícikorunu.“

„Cože?“ vytřeštila oči provozní. „Chcete říct, že si někdo
stěžoval, že jsme mu podstrčili... tisíc korun?“

Ervín Kroupa odpověděl: „Nedá se říct, že si přímo stěžo-
val. Ale zaznamenali jsme dva případy, kdy zákazníci naleze-
nou bankovku ve svém menu nahlásili.“

Provozní znovu zavrtěla hlavou. „To je přece naprostý ne-
smysl. Proč by někdo do hamburgerového menu strkal pení-
ze?“

Ervín Kroupa se rozhlédl a pak tichým hlasem řekl: „Udělal
jsem test a jedno hamburgerové menu jsem si koupil.“

Provozní řekla: „No a?“

Ervín Kroupa se znovu ostražitě rozhlédl, pak sáhl do kapsy a ukázal nadvakrát přeloženou tisícikorunu. „Tohle leželo v krabičce pod ubrouskem.“

Provozní na bankovku jen zírala.

„Není sporu o tom, že je to nehygienické. Víte, kolik lidí drželo tu bankovku v ruce? A tady byla v přímém kontaktu s jídlem!“

Provozní řekla: „Jste hodný, že jste to neuvedl do protokolu.“

Ervín Kroupa odvětil: „Tak za prvé jsem vám nechtěl přidělovat problémy.“ Znovu ztišil hlas. „A za druhé, přece ty peníze nebudu nikomu odevzdávat!“

„Chápu,“ řekla provozní.

Ervín Kroupa ještě podotkl, že mu nikdy nešlo o nic jiného než spokojenost zákazníků a prosperitu firmy, a opatřil protokol o kontrole úředním razítkem.

Cestou k autu zaparkovanému před restaurací si u pultu objednal hamburgerové menu. Obsluhovala ho slečna Klára. A když pak za volantem Ervín Kroupa zjistil, že pod ubrouskem v krabičce je jen další ubrousek, a žádná tisícikoruna, cítil se mírně podvedený.

Provozní na podivuhodný incident pozapomněla, za den či dva vrátila pana Bártu ze záchodů zpátky k pultu, protože tam byl spokojenější a hlavně užitečnější, a život v restauraci běžel dál svým poklidným, nevzrušeným tempem.

Až tedy do posledního pátku v červenci, kdy na titulní straně pražského bezplatného deníku Metro vyšel článek „Ve fastfoodu na Florenci řadí tisícikorunový démon!“ s podtitulkem „Exkluzivní odhalení našeho deníku, stovky Pražanů

dostaly s hamburgerovým menu pravou tisícikorunu.“ Když ty noviny uviděl Ervín Kroupa, strachy zezelenal, protože dostal strach, že praskne, že o té věci věděl, ale nic nepodnikl.

Způsobilo to samozřejmě naprostou senzaci, už v sedm hodin ráno obléhaly restauraci stovky zákazníků a o další hodinu musela být uzavřena. Tím kauza získala na vážnosti, protože řetězci začaly nabíhat ztráty. Mluvčí firmy v rozhovoru s Českou televizí popřela, že by šlo o marketingovou nebo reklamní akci.

„Nemáme s tím nic společného a nelze vyloučit, že jde o atak naší konkurence. Uvědomte si, že podnikáme na velmi kompetitivním trhu!“ řekla. Na otázku, jak by to konkurenci mohlo prospět, nemluvě o tom, jak by se jí to vyplatilo, ovšem už nedokázala odpovědět.

Média mezitím přinášela svědectví dalších a dalších lidí, kteří se sami hlásili, že v posledním měsíci také dostali na Florenci tisícikorunu. Analytičtí novináři ze seriózního tisku dospěli k odhadu, že restaurace musela rozdat kolem dvou tisíc tisícikorun. „Mluvíme o dvou milionech korun!“ odhalil překvapivou informaci hrobovým hlasem investigativní reportér TV Nova v mimořádných poledních zprávách.

Úřady situaci monitorovaly, ale neshledaly potřebu zasáhnout. Policie médiím na četné otázky sdělila, že po důkladném prozkoumání dostupných informací nedošla k závěru, že by byla páchána trestná činnost, a hlavní hygienik ujistil obyvatele, že ohrožení zdraví nenastalo, protože tisícikoruny byly podle jeho informací v hamburgerovém menu vždy odděleny od jídla ubrouskem.

Pouze ministerstvo financí pro občany vydalo prohlášení, ve kterém upozornilo veřejnost, že dotyčné tisícikoruny jsou

považovány za běžný příjem podléhající zdanění. Což mělo pozitivní dopad v tom, že se aspoň médiím přestali hlásit další a další majitelé darovaných tisícikorun. Média už stejně o jejich svědectví neměla zájem, protože se všechna opakovala.

To vše se v hektickém tempu odehrálo v pátek dopoledne. Události neušly pozornosti ani v zahraničí, bulvární německý Bild zveřejnil na webu zprávu o „pražském zázraku“ a krátké noticky se objevily i na zpravodajských serverech BBC a New York Times. Z evropské centrály řetězce restaurací rychlého občerstvení poslali do Prahy krizového manažera, který by české pobočce pomohl situaci vyřešit tak, aby nedošlo k žádným ztrátám, ba pokud možno aby na tom firma vydělala.

Manažer v Praze ještě v pátek ustanovil speciální tým s kódovým označením Tausend a jeho vedením pověřil Ervína Kroupu, mladého úspěšného manažera z oddělení controllingu. Především bylo třeba restauraci co nejrychleji otevřít, což však nebylo snadné, protože v jejím okolí byly stále desítky lidí, z nichž někteří přišli i s kempingovými židličkami a spacáky a prohlašovali, že zde zůstanou až do otevření.

Restaurace vydala prohlášení, že zůstane zavřená celý víkend. Bylo nápadem Ervína Kroupy, že se na jídelníčku nově objeví Zázračné menu. V podmínkách formulovaných holandskými právníky firma přislíbila, že v každém stém prodaném menu najdou zákazníci stokorunovou odměnu. Ne samozřejmě v hotovosti, nýbrž formou vouchery na odběr jídla v této hodnotě.

Přes víkend byla v restauraci provedena blesková rekonstrukce, tedy vyměněn starší nábytek za nový, a instalována nová, moderní výzdoba. Reklamní agentura připravila svěží

motiv založený na hledání pokladů a zázracích všedních dnů. V neděli odpoledne byli zaměstnanci povoláni na speciální krátkou směnu, aby se připravili na oficiální znovuotevření restaurace v pondělí ráno.

Nedělní generálku sledoval ostřížím zrakem Ervín Kroupa, osobně upravoval brigádnicím jejich nové rozhalenky s logem Zázračného menu a byl celkově spokojen s novou image restaurace. Tedy až do momentu, kdy v restauračním zázemí zahlédl pana Bártu.

Rozčíleně přiběhl za provozní, která beztak nevěděla, kde jí hlava stojí.

„No vy jste se snad posrala v kině?“ vybuchl rozhořčeně.

„Prosím?“ zamrkala.

„Co tady dělá ten chlap? Neřekl jsem jasně, že ho nechci vidět?“

„Ale on jen uklízí záchody,“ namítla provozní, což ovšem tentokrát nestačilo.

„No to mně ho vyndej,“ rozhorloval se dál Ervín Kroupa, a dokonce se po provozní zapitvořil: „On jen uklízí záchody. Panebože! Tohle je restaurace jednadvacátého století, ne denní centrum pro houmlésáky!“

„Chápu,“ řekla provozní.

„Má sem zítra přijet i televize ZDF,“ řekl důležitě Ervín Kroupa. „A vy chcete, aby natočili, že tu dělají vágusníci? Toho chlapa okamžitě pošlete domů!“

„Ano,“ řekla provozní, a tak se také stalo. Když panu Bártovi sdělovala, aby se převlékl a odešel domů, že mu tedy samozřejmě celou směnu proplatí, ale zítra ať už nechodí, tak jí to bylo nepříjemné a trapné.

Ale byla unavená a nervózní, a tak ani nemohla vidět ten nekonečný smutek v jeho očích.

A když se pan Bárta převlékl a šel hodit pracovní oblečení do pytle se špinavým prádlem, potkal slečnu Kláru, se kterou se v posledních dnech spřátelili, protože si povídali o životě, o knížkách a tak.

Klára byla také smutná a zeptala se: „Co teď budete dělat? Máte nějaké peníze?“

Pan Bárta odpověděl: „Ale jo, peníze mám. A budu se holt muset vrátit ke své práci. Bože, jak já ji nesnáším,“ řekl a odešel.

Klára ještě chvíli přemýšlela, jaká původní práce to je, a jestli to pan Bárta neřekl jen tak, aby nevzbuzoval její lítost, ale po chvíli to pustila z hlavy.

Znovuotevření restaurace proběhlo ve velkém stylu, publicita byla famózní a Zázračné menu se ukázalo být sukces. Ervínu Kroupovi večer osobně zavolal viceprezident řetězce pro Evropu a poděkoval mu za mimořádný manažerský výkon. Sice ne přímo, ale jasně mu naznačil, že s ním společnost počítá na některou mezinárodní pozici, možná ve východní Evropě, nebo dokonce v Asii.

Spokojený Ervín Kroupa si tak před spaním ještě zapnul notebook a probíral se články, které o restauraci na Florenci vyšly.

A na svém oblíbeném serveru Vosicka.com, přinášejícím zákulisní informace ze světa bohatých a úspěšných lidí, úplně přehlédl malou zprávu o Čenku Bartovském, třetím nejbohatším Čechovi a majiteli velké investiční skupiny.

„Jak zjistil server Vosicka.com, padesátiletý Bartovský překonal krizi středního věku a vrací se k manažerskému řízení

své skupiny. Kde strávil posledních několik měsíců, nebylo oficiálně oznámeno, ale podle informací Vosicka.com to bylo pravděpodobně v Himálajích. Bartovský tam měl meditovat a hledat nový vztah ke svému majetku, který podle nejbližších spolupracovníků předtím ztratil. Přední psychiatr Cimický potvrdil, že je to u úspěšných lidí jako Bartovský celkem normální a že jde jen o přechodné období.“

Server Vosicka.com připomněl, že Bartovský je celou svou kariéru znám svou až úzkostlivou obavou o soukromí. Kromě oficiálních snímků pořízených pro výroční zprávy například nejsou k dispozici žádné jeho fotografie. Tedy s výjimkou jednoho nekvalitního snímku z posledních dní.

Novinářům ho nabídl prodat jeden ze zaměstnanců miliardářovy ochranky, který byl již vypátrán a propuštěn. Oficiální média v obavách ze ztráty inzerce publikování odmítla, ale Jarek Vosička, zakladatel serveru Vosicka.com, ho prostřednictvím svých bohatých kontaktů získal.

Vlastně je velká škoda, že Ervín Kroupa ten článek nečetl. A že neviděl tu fotografii. Moc by se divil, že je na ní zrovna pan Bárta.

VÍTR V OBÝVÁKU

Už podle bouchnutí vchodových dveří poznal, že se jeho žena z třídních schůzek nevrátila v dobrém rozpoložení. Což se potvrdilo ve chvíli, když se objevila v obývacím pokoji. „Panebože, taková ostuda! A všechno je to tvoje chyba!“

Samozřejmě že je to má chyba, pomyslel si. Ale nahlas řekl: „Co se stalo, miláčku?“

„Neříkej mi miláčku!“ vyštěkla. „Náš syn je obětí té tvé sexuální posedlosti!“

„Nerozumím,“ řekl co možná nejméně konfliktním tónem.

„Tak ty nerozumíš? To se podívejme!“ odpověděla.

Usoudil, že bude nejlepší, když nic neřekne.

Pokračovala: „Kardiochirurg. Prezident. Námořník. Popelář,“ vykřikovala názvy profesí s kadencí automatické pušky.

„Ano?“ řekl.

„To jsou představy o budoucnosti spolužáků tvého sedmičletého syna.“

„Zajímavé,“ zvolil taktiku vyčkávat.

„A co na otázku, kým chce být jako dospělý, odpověděl tvůj syn?“

„Nevím,“ řekl.

„Že chce být podprsenkou!“

Málem se rozesmál, ale podařilo se mu to zamaskovat hlasitým zakašláním. Jenže svou ženu neoklamal.

„Ono je ti to ještě k smíchu?“ zeptala se.

Rychle zavrtěl hlavou.

„A proč chce být podprsenkou? Protože pak bude moct celý život držet ženský kozy!“

Odmlčela se. Ani on nic neříkal. Řekla: „Víš, jak jsem se cítila trapně? Jak na mě všichni zírali? Nenávidím tě!“

„Mě?“ hlesl.

„Je to tvoje chyba. Jseš posedlej ženskejma kozama. Nemyslíš na nic jinýho. A pořád o nich mluvíš!“

„Ne před synem,“ zaprotestoval.

„Musí to z tebe vycejtit, ty jeden... prsofilní maniaku!“ řekla s hlubokým despektem. A u vědomí toho, že svému muži řekla vše, co měla na srdci, se otočila a vykráčela z pokoje do ložnice.

Sledoval ji z křesla, kde celou dobu seděl. Ano, uvědomoval si, že jeho žena je hysterka. Ale stejně nemohl spustit oči z jejího poprsí velikosti číslo 8, které se ve dveřích krásně zhouplo a zavlilo.

Skoro měl pocít, jako by náhlý pohyb těch dvou ohromných věcí způsobil v obývacím pokoji malý průvan.

OSOBA SAKRA BLÍZKÁ

Poručík Bláha se vyklonil ze dveří služebny a řekl: „Další!“

V čekárně byl menší, proplešatělý muž, třímající v rukou nervózně klobouk. „To budu asi já,“ řekl.

„Asi,“ poznamenal Bláha a ukázal muži, aby šel dál.

Za stolem seděl nadporučík Fiala, Bláhův nadřízený a kolega.

„Jméno?“ zeptal se.

„Jmenuji se Krbálek,“ řekl muž. „A tady mám na dnešek předvolání,“ podal nadporučíkovi Fialovi papír, který vytáhl z kapsy.

Fiala si papírek letmo přečetl a natukal cosi do počítače. „Takže, pane Krbálku, potřebujeme si ověřit, jestli jste to vy. Tady na té fotce pořízené dopravními kamerami.“

Natočil ke Krbálkovi počítačový monitor. Krbálek povzdychl, protože na překvapivě kvalitním snímku byl za volantem své felicie nade vši pochybnost právě on.

„To jsem já,“ řekl tiše, jakkoliv mu soused z domu radil, aby všechno popřel a odvolal se na takzvanou osobu blízkou. Jenže na něco takového neměl Krbálek náтуру.

„Takže mi to tady podepište,“ strčil před něj nadporučík Fiala jednoduchý formulář. Krbálek ho podepsal.

„A prosím... to jsem jel moc rychle?“ osmělil se.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Bláha.

„Nebo jsem provedl... něco jiného?“ pokračoval Krbálek.

„Nevíme o ničem,“ řekl Fiala a pohlédl na Bláhu.

„Tak proč jste mě pozvali?“ zeptal se Krbálek, kterému se viditelně ulevilo.

„Je to takovej nověj projekt magistrátu. Podle mě blbost, ale znáte ty ouřady,“ řekl familiárně Bláha.

„Jaký projekt?“ zeptal se Krbálek.

„Neměli bychom vám to říkat,“ ztišil hlas Fiala. „Ale jde o to, že se počítačově vyhodnocuje zjev všech pražských řidičů. No a těch pět procent nejošklivějších si sem zveme.“

„Chcete říct... že jste mě sem pozvali, protože nejsem hezký člověk?“ zeptal se Krbálek a jeho původně vystrašený výraz se začal měnit na rozzlobený.

Fiala pokrčil rameny. „Na mě nekoukejte. Jak říkám, to vyhodnocuje počítač. Nakoupili ho prej v cizině.“

Krbálek nemohl vidět poručíka Bláhu, který k němu mezitím potichu přistoupil zezadu. Slyšel až natažení zásobníku pistole. V místnosti zazněl hlasitý výstřel a Krbálek se s prostrělenou hlavou sesunul k zemi.

„Takže to by bylo,“ řekl nadporučík Fiala. „Zavolám službu, aby ho odnesli.“

Pak vstal, přistoupil k nástěnce s nápisem: „Za Prahu krásnější!“ a na připíchnutý kus čtvrtky udělal další čárku.

ŠTĚSTÍ CHODÍ DOKOLA

„Teda podle mě je to na Nobelovu cenu,“ řekl reportér Houška.

Docent Šafařík skromně odvětil: „Tak, ehm, nepochybně ten objev bude mít určitý význam.“

„Určitý význam?“ zopakoval Houška. „Je to naprosto revoluční!“

Byl nadšený, že bude prvním novinářem na světě, který o Šafaříkově objevu napíše. Přemlouval docenta k rozhovoru dlouho, ale on souhlasil až teď, kdy mu přišlo oficiální potvrzení, že jeho průlomový článek zveřejní respektovaný časopis Nature.

V nejbližších dnech si dveře Šafaříkovy kanceláře budou nepochybně podávat desítky novinářů z celého světa. Ale to už vyjde Houštkův článek, pro který měl v novinách už dopředu na zítřek slíbenou titulní stranu.

Jak se z něj čtenáři dozví, Šafařík objevil gen, jehož existence je naprostým překvapením. A má navíc nedozírné důsledky, a to nejen přírodovědné, ale i společenské. Protože – a teď promiňte poněkud vulgární zjednodušení – je to gen lidí, kteří mají v životě štěstí.

Tak to bude zítra v hlavním titulku novin, a byť proti tomu Šafařík mírně protestoval, Houška ho nakonec přesvědčil. Byl si jist, že právě tímto titulkem způsobí senzaci.

Jak to u průlomových objevů bývá, Šafařík jej učinil náhodou, když před lety pracoval v mezinárodním týmu, zkoumajícím DNA špičkových sportovců. Byl první, kdo si genu všiml, a třebaže zpočátku netušil, jaká je jeho přesná role, probudila se v něm jakási posedlost. Zjistil, že tentýž gen má většina úspěšných manažerů či politiků, ale velmi často také sázkařů nebo třeba výherců v loteriích.

Vědecká komunita se na něj zpočátku dívala skrz prsty. Avšak Šafaříkovi se podařilo získat přesvědčivé důkazy, například když vyšetřoval DNA lidí, kteří v minulosti přežili nejruznější tragédie a katastrofy, případně promeškali letadlo, které se pak zřítilo. Všichni ten gen měli!

„Jen se na něj podívejte, je tady, na čtvrtém chromozomu,“ ukázal Šafařík reportérovi gen na ilustraci určené pro článek v Nature. „V DNA ho najdeme jen asi u tří procent lidí. No řekněte, není úžasný?“ zeptal se.

Houšťka přikývl, i když vlastně tam, kam ukazoval Šafaříkův prst, nic fascinujícího neviděl. Trápilo ho něco jiného.

Odkašlal si. „Zajímalo by mě... jestli já sám ten gen mám, nebo ne,“ řekl. „Šlo by to zjistit?“

Šafařík se na něj pobaveně podíval. Tu otázku čekal. Dřív nebo později napadla každého, komu o genu řekl.

„Ale samozřejmě,“ odpověděl. „Otevřete ústa.“ Vatou na špejli udělal stěr na vnitřní straně redaktorovy tváře. Zavolal na svou sekretářku a poprosil ji, ať vatou odnese do laboratoře. „Odpoledne by měly být výsledky,“ usmál se na Houšťku.

Pak se už oba rozloučili. Reportér chvátal do redakce a Šafařík se ponořil do rozdělané práce na stole. Bylo mu jasné, že ho čeká hektické, ale zároveň vzrušující období.

Že se v budově ústavu děje něco nezvyklého, pochopil asi za půl hodiny. Z chodby k němu doléhal hluk, ke kterému se přidaly i sirény nějakých záchronek nebo policistů. Ale vnější vzruchy ignoroval, jak bylo ostatně jeho zvykem.

Nakonec ho vyrušila sekretářka. „Pane docente, vy nevíte, co se stalo? S tím redaktorem z novin se urval vejtah. Je mrtvej!“ A rychle zase zmizela, nejspíš to probírat s dalšími sekretářkami.

Docent Šafařík se zachmuřil. Samozřejmě ho ta zpráva zasáhla, vždyť zemřel člověk, se kterým před chvílí mluvil. Ale ještě víc mu vadilo, že teď bude muset vše znovu vysvětlovat nějakému dalšímu novináři. Ztracená věc! Věděl, že kontakty s médii jsou důležité, ale zdržovalo ho to od podstatnějších věcí.

A ještě na něco si vzpomněl. Zvedl telefon a vytočil číslo do laboratoře. „Jarmilko? Ten poslední vzorek už analyzovat nemusíte. Stejně byste tam ten gen hledala marně.“

Pak se zase pustil do práce.

VRAZI ČÍSLO PĚT

Všechny ty události vypadaly jako nešťastné náhody. Ale ve skutečnosti to bylo minimálně sedm úspěšných a šestnáct neúspěšných pokusů o vraždu. A to jen za minulý měsíc, řekl kapitán Michal svému přímému nadřízenému, tedy šéfovi pražské kriminálky.

„A já si myslím, že vím, kdo je vrah,“ řekl.

„Kdo?“ zeptal se jeho šéf.

„Mobilní telefon,“ odpověděl Michal.

Šéf pražské kriminálky nic neřekl a jen lehce přimhouřil oči. Rozhovor s jedním z kdysi nejlepších pražských detektivů naplňoval jeho nejhorší očekávání. V posledních týdnech se k němu sbíhaly informace, že se kapitán začal chovat podivně až nepředvídatelně. Někteří si dokonce mysleli, že by za tím mohla být duševní porucha. A ač nerad, šéf pražské kriminálky se teď přikláněl na jejich stranu.

„Možná si myslíte, že jsem blázen,“ řekl kapitán Michal.

„No, tedy... to by bylo nepochybně příliš zjednodušující. Ale musíte sám uznat, že obvinít z vraždy... koho jste říkal? Mobilní telefon? ...je velmi nezvyklé.“

Kapitán Michal sáhl do aktovky a vytáhl spis v běžových služebních deskách. „Mám všech třiadvacet případů podrob-

ně zdokumentovaných. Ale abych nezdržoval, ukážu vám jen jeden z nich.“

A jal se svému nadřízenému vysvětlovat, jak jeden ze zavražděných dostal textovou zprávu od svého kolegy z práce, aby pro něj okamžitě přijel na jakési odlehlé místo za Prahou. Dotyčný se pak i s autem zřítíl ze skály, když z nejasných – na první pohled nepochopitelných! – důvodů sjel z dobře označené lesní cesty.

„Chápete? Použil navigaci v telefonu, a ta ho poslala na jistou smrt!“ řekl kapitán Michal.

Panebože, ten člověk je opravdu šílený, pomyslel si šéf pražské kriminálky.

„A podobně bychom krok po kroku mohli rozebrat všechny ty kauzy,“ poklepal kapitán Michal sebevědomě na svou naditou aktovku.

„Co ovšem chcete dělat? Pozatýkat všechny telefony?“ neubráníl se šéf pražské kriminálky sarkasmu.

„Okamžitě je zakázat. Týká se to zatím pouze modelu iPhone 5,“ řekl kapitán Michal.

Jeho šéf mu odpověděl: „Člověče, neblázněte. Chápu, že vás celá ta věc znepokojuje, ale copak my můžeme zakázat iPhone? Celý svět by se nám vysmál!“

„Ty mrchy se zkrátka staly moc chytré. Věřte mi! Bud' něco uděláme, nebo...“ kapitán Michal se odmlčel a rozhlédl se, jako by měl obavu, že s nimi v místnosti je ještě někdo jiný, „...nebo nás ty digitální šmejdy všechny vyhladí,“ dodal tlumeným hlasem.

Začal šefovi pražské kriminálky vysvětlovat, že tyto telefony sbírají o svých uživateliích data, která pak ve vhodný

moment využijí k jejich likvidaci. „Může to být fingovaná sebevražda, dopravní nehoda nebo cokoliv jiného,“ řekl kapitán Michal.

Sáhl do kapsy a vytáhl starou velkou Nokii. Ukázal ji svému šéfovi. „Vidíte? Deset let starý telefon. Koupil jsem ho v bazaru. Doporučuji vám totéž!“ Spokojeně přístroj vrátil do kalhot. „Co se týče těch nových iPhoneů, myslím, že jejich jednání naplňuje paragraf o zločinném spiknutí.“

To byla pro šéfa pražské kriminálky poslední kapka. Řekl kapitánu Michalovi: „Na tu věc se podívám, slibuji. A v nejbližší době si o tom promluvíme!“

„Pokud možno co nejdřív, šéfe,“ řekl mu kapitán Michal. Vrátil spis do aktovky a vydal se ke dveřím. Nemohl si pomoct, ale svému nadřízenému nevěřil. V duchu si řekl, že se asi obrátí na policejního prezidenta.

Jakmile se za kapitánem Michalem zavřely dveře, vytočil šéf pražské kriminálky číslo personálního oddělení. „Ano, volám kvůli tomu Michalovi. Dejte návrh na okamžitou suspendaci. Ze zdravotních důvodů. A pošlete mi to k podpisu.“ Když zavěsil, velmi upřímně si povzdychl.

Ale dnes už nechtěl myslet na nepříjemnosti. Chystali se s manželkou do jedné z lepších pražských restaurací. Informace o ní našel na Googlu na svém mobilu, když se nudil na poradě na prezídiu. Restaurace měla ty nejlepší reference! Sídílí v posledním patře nejvyšší pražské budovy a je z ní prý úžasný výhled na město.

Šéf kriminálky se podíval na displej svého iPhoneu 5, aby zjistil, kolik je hodin. Pokud nechtěl na večeři se ženou přijít pozdě, měl nejvyšší čas.

LOVESTORY VE VÝTAHU

Druhý den publikovaly všechny zpravodajské servery informaci o nepochopitelné sebevraždě významného policejního důstojníka, který se po večeři s manželkou vrhl z okna výškové budovy.

KDYŽ CESTA JE CÍL

Sedl jsem si do taxíku. Řidič se na mě otočil. „Kam to bude?“

„To je fuk,“ odpověděl jsem. „Hlavně někam do prdele.“

Pokrčil rameny a zařadil jedničku. Ujeli jsme pár set metrů k první křižovatce, kde jsme zastavili na červenou. Muž se už neotočil, ale sledoval mě ve zpětném zrcátku. „Myslíte nějakou konkrétní prdel, nebo vám je to jedno?“

„Je mi to fakt jedno,“ řekl jsem lhostejně.

Několik minut jsme jeli mlčky. Ale na další křižovatce to opět nevydržel a zeptal se: „Omlouvám se, že vás pořád votravuju, ale máte nějakou představu, jak daleko by ta prdel měla být? Potřebuji něco nahlásit dispečinku.“

„Je mi to u prdele,“ řekl jsem.

Cítil jsem, že ten nebohý chlapík prožívá muka.

„A nemáte ani žádnou představu o čase?“ řekl už poměrně zoufalým tónem. „Případně o financích?“ Rychle dodal: „Ptám se kvůli vám. Přece jen cestování taxíkem není zadarmo.“

Nechtěl jsem být protivný, ale neubránil jsem se, abych mu neřekl: „Co se týče prachů, tak ty mám v prdeli. Přestaňte se starat a jedte!“

Všiml jsem si, že sevřel volant tak pevně, až mu na rukou zběhaly klouby. Začalo to být zajímavé. Přestal jsem se za-

LOVESTORY VE VÝTAHU

obírat svými myšlenkami a jal se ho pozorovat. Dvakrát cosi hledal v satelitní navigaci (moc bych za to nedal, že zkoušel hledat místo se jménem „prdel“, haha!), odeslal tři esemesky a každou chvíli se na mě díval ve zpětném zrcátku.

„Už tam budeme?“ zeptal jsem se asi po půl hodině jízdy. Neměl jsem nejmenší ponětí, kde jsme. Věděl jsem pouze to, že jsme neopustili město.

„Kde?“ zvolal téměř hystericky.

„V prdeli. Nebo vy snad jedete někam jinam?“

Dupnul na brzdu, až mě to málem katapultovalo ze zadních sedaček. Přibrzdil u chodníku a vykřikl: „Ven!“

„Počkejte,“ řekl jsem. „Snad mě dovezete tam, kam jsem vás žádal?“

Bál jsem se, že dostane infarkt. Zbrunátněl v obličejí a zařval: „Dost! Jděte do prdele!“

„No ale to jsem chtěl slyšet!“ řekl jsem s ledovým klidem, slušně se s ním rozloučil a vystoupil ven.

FEJSBUKOVEJ ROMÁN

„Ahoj. Můžu ti nabídnout přátelství?“

„A kdo jsi? Znáš tě?“

„Jsem teď na stejný párty jako ty.“

„Jakože jsi přímo tady, jo?“

„Sedím v rohu. Žlutá mikina, láhev piva.“

„Asi tě vidím.“

„V ruce mám mobil.“

„No tak to je jasný, když kecáme na Fejsu 😊.“

„😊.“

„Jak jsi mě tu našel?“

„Jsi tu bezkonkurenčně nejhezčí.“

„LOL. Myslela jsem, jak jsi mě našel na Fejsu.“

„Zeptal jsem se jednoho kluka, jak se jmenuješ.“

„Kterýho?“

„Karla. Prej spolu chodíte do školy.“

„Aha. Tak posli tu žádost.“

„Posláno.“

„Už mi došla. Máš to tam.“

„Super. Dík za přátelství.“

„Není zač.“

„Proč jsi vlastně na týhle párty?“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.